

Mijn zielepijn zal ik uiten
voor de resten van mijn kehilla.
Klagen zal ik en treuren
want de Almachtige heeft mij bitter gemaakt.
Wees stil, let op mijn woorden en mijn gebed -
als Hij mij maar wilde horen. (...)

De kruisvaarders verzamelden zich bij de poort
om de naam van die Hem waren overgebleven
weg te vagen.

Kleine kinderen riepen Hem aan met één stem:
'Hoor Jisraël, de Eeuwige is onze God,
de Eeuwige is één.' (...)

Zij verzamelden zich uit de steden eromheen
met zwaarden en pijlen,
om onze woningen te bestormen.
De wreden vielen aan, met velen, terwijl binnen
de vromen vastten en bitter weenden.

Het huilen van de kinderen, hoe luid werd het!
Sidderend zagen zij hun broers,
die werden afgeslacht;
de moeder bond haar zoon stevig vast
- zijn beven mocht het offer niet ongeldig maken -
de vader zei de beracha, om zo het offer te heiligen.

Barmhartige vrouwen wurgden hun eigen kinderen,
reine maagden schreeuwden het opstandig uit,
bruiden kusten hun bruidegoms
van wie zij zouden worden gescheiden.
Tijdens de slachting hielden zij elkaar innig vast.
(...)

Almachtige God, die in den hoge troont!
In vroegere tijden riepen de engelen U op
een einde te maken aan één offer (*bij het binden
van Jitschak*).

En nu,
wanneer zo velen worden gebonden en afgeslacht,
waarom maken zij geen rumoer
over mijn kleine kinderen?

Ach, Altijdzijnde God, wij vluchten toch
naar de beschutting van Uw vleugelen.
Wij blijven verlaten, eenzaam en lijdend achter
omdat wij weigerden ons hoofd te buigen
voor de gekruisigde,
het lijkt dat onder de voet werd gelopen.
Mogen allen die op hem vertrouwen
beschaamd staan!

Wij verklaren Uw Naam één. U God, die alle lof
toekomt, die in de hemel woont, met eerbied en
vrees dienen wij U, dag en nacht. En nu, neem
wraak voor ons, U die bloed wreekt, Allerhoogste,
die op de troon van barmhartigheid zetelt.

DICHTER ONBEKEND

*De tekst bevat het grootste deel van een selicha, een gebed
om vergeving, die de moord op de Joden van Mainz
beschrijft, gepleegd door de kruisvaarders op 27 mei 1096.
De Joden vluchtten naar de burcht van de bisschop, maar
weigerden zich te laten bekeren.
Meer dan 1000 Joden werden die dag vermoord.*

אֲדַבְרָה בְּצַר רוּחִי בְּפָנַי מֵעוֹט קֶהְלִי,
אֶקוּנֶן וְאֶתְאַבֵּל כִּי שְׂדֵי הַמֵּר לִי.
הִחְרִישׁוּ וְהִבִּינוּ מְלוּלִי וּפְלוּלִי -
מִי יִתֶן-לִי שׁוֹמֵעַ לִי! (...)

טוֹעִים בְּשַׁעַר נְאֻסָּפוּ יַחַד
לְהִכָּרִית שֵׁם שְׂאֵרִית הַמִּיָּחַד.
יְלָדִים רַפִּים כְּנִגְדּוֹ עָנוּ קוֹל אֶחָד:
'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד'. (...)
נִתְקַבְּצוּ מִסָּבִיב מִכָּל-הָעָרִים
בְּחָרְבוֹת וּבְחֻצִים לְהִלָּחֵם בְּחַדְרִים,
וְלִמְאֹד תִּקְפֶּה יָד אֲכֻזָּרִים,
וְחִסִּידִים מִבְּפָנַי בְּצוּם וּבְכִי וּבְתַמְרוֹרִים.

צַעֲקַת יְלָדִים אֵיךְ גָּדְלָה!
רוֹאִים אַחִיהֶם נִשְׁחָטִים בְּחִלְחָלָה,
הָאֵם קוֹשֶׁרֶת בְּנָה פֶּן בְּפָרְכּוֹס יִחְלָלָה,
וְהָאָב מְבַרֵךְ עַל הַשְּׁחִיטָה לְכָלֵּלָה.

נָשִׁים רַחֲמָנִיּוֹת בְּנִיחָן חוֹנְקוֹת,
בְּתוֹלוֹת טְהוֹרוֹת בְּמֶרֶד זוֹעֲקוֹת,
כִּלְהַחֲתִנָּה נִפְטָרוֹת וְנוֹשָׁקוֹת,
וְאַצֵּל הַשְּׁחִיטָה דוֹבְקוֹת וְדוֹחֲקוֹת. (...)

חֲסִין יְיָ, שׁוֹכֵן מְעָלִים!
מְקַדֵּם עַל עֲקֵדָה אַחַת צָחֲקוֹ לְפָנַיךְ
אַרְאֵלִים,
וְעַתָּה כִּמְהָ נַעֲקָדִים וְנִכְלָלִים -
וּמְדוּעַ לֹא הִרְעִישׁוּ עַל בְּנֵי עוֹלָלִים?
חַי עוֹלָמִים, בְּצֵל כְּנַפְיֶךָ אָנוּ בּוֹרְחִים,
כִּי נִשְׁאַרְנוּ עֲגוּנִים וְאַנּוּחִים
מִבְּלִי לְהַשְׁתַּתֵּף לְתַלּוּי שׁוֹחֲחִים -
פָּגַר מוֹבָס, יְבוֹשׁוּ כָּל אֱלֹוֵי בּוֹטְחִים!
לְיַחְוֹדְךָ, נוֹרָא וּמְהַלְלֵךְ, שׁוֹכֵן מְרוֹמִים,
נִעְבְּדְךָ בִּירְאָה, לֵילוֹת וַיָּמִים.
וְנִקְוִים נִקְמַתְנוּ, דּוֹרֵשׁ דָּמִים,
רַם עַל רָמִים, יוֹשֵׁב עַל פֶּסַח רַחֲמִים.

(Uit de LJG-sidoer blz. 496-499)